

— Да се жалваме на началството, продума единъ отъ крѣжока.

— Ехъ, да се жалваме. До Бога високо, а до Царя далеко, махна единъ съ рѣка и всички въ крѣжока замълчаха.

Азъ се прислушахъ къмъ горния разговоръ въ това врѣме, когато се бѣхъ спрѣлъ не далеко отъ една група погонци, седящи около огъня и чакахъ пристигването на колята.

Мене ми се искаше да се приближа до тия бѣд-
няци и ги распитамъ за тѣхното положение, но се отказахъ отъ това си желание: и безъ туй се виждаше всичката грозота на окаянното имъ положение. А пъкъ не ми се и щѣше да изслушамъ справедливото имъ негодувание, по адреса на своето началство — офицеритѣ—началници на транспорта, за не доброто поведение на които, спрѣмо тѣхъ — погонцитѣ, твърдѣ много бѣхъ чувалъ.

Моя трудъ да намѣря свободно мѣсто за конетѣ и командата, а тѣй сѣщо и за себе си за прѣнощување, остана напразенъ. Всичкитѣ ханища и крѣчми се оказаха буквално прѣпълнени съ народъ. За туй азъ заповѣдахъ, щото колята съ командата да се расположатъ на улицата и самъ легнахъ въ една кола. Но сии ли се въ такъвъ студъ на кола и безъ покривка! Азъ станахъ и пакъ отидохъ въ най близката крѣчма съ надежда, както и да е, да се настаня за прѣнощување. Въ крѣчмата бѣше твърдѣ топло. Съ влизанието ми въ нея, ме лѣхна една остра зловонна миризма. Крѣчмаря, като ме видѣ, скокна отъ мѣстото си, покани ме да седна на едно столче, а като му казахъ, че искамъ да прѣнощувамъ у него, той съ пълна готовность ми отстъпи леглото си и тутакси се взе да го нарежда и постила съ едно опърпано и отъ съмнителна чистота килимче. Но до гдѣто крѣчмаря приготвяваше постелката мене ми се зави свѣтъ отъ миризмата, стана ми лошо, и за туй азъ не излѣзохъ, а стремгавъ изскочнахъ отъ крѣчмата. Като се освѣжихъ, пакъ влѣзохъ вътрѣ и помолихъ крѣчмаря да отвори вратата. Въздуха скоро се про-